

”Jag heter Leire...”

Leire är 33 år gammal. Hon gifte sig med Rober och tillsammans ville se skapa ett ”ljus och glatt hem”, som var ett uttryck de lärt sig av den helige Josemaría. Det har nu gått nio år och de har fyra barn, varav två flickor med Downs syndrom. Med dem är deras hem ljusare och gladare än någonsin.

2008-10-20

Jag heter Leire Zalba och är född i Durango (Spanien) den 26 okt. 1975

som den yngsta av sex systrar. Mina föräldrar hjälpte oss att växa upp som kristna, och insisterade på hur viktigt det var att tycka om varandra i familjen men också utanför den. Jag tror, att det där med kärleken i familjen varit grundläggande, och det, som gjorde, att vi som vuxna är tätt sammanvuxna ”som en kotte”.

Min barndom var mycket normal. Då jag var färdig med skolan, reste jag till Bilbao, där jag gick på utbildningscentret ”Arangoya”, som leddes av personer från Opus Dei. Vilka fem år! Här var det som Gud beslöt att ändra min kurs, för då jag kom dit, hade jag en idé om, att livet skulle levas så intensivt, som om det bara skulle vara två dagar; man ska naturligtvis leva det så, men på ett bra sätt.

I Arangoya lärde jag känna Opus Dei och bad om att få bli upptagen som supernumerarie. Vad var det då som

hjälpte mig? Dels den andliga vägledningen och bönen, men också något annat, som jag tror var mycket viktigt: det glada humör, som alla personer, som omgav mig, hade.

Just detta år började jag gå ut med Rober, som idag är min man. Ni kan föreställa er, att det var ett alldeles speciellt år. Då jag var färdig på Arangoya, var jag helt klar över, att jag gärna ville studera till sjuksköterska, men jag hade inte ett tillräckligt högt genomsnitt i betyget och måste därför gå en specialutbildning i San Sebastian i stället. Jag måste tillstå, att det inte gick så bra i början för mig; utav de nio ämnena körde jag i ett och började bli desperat. Det som var bra var, att mina föräldrar uppmuntrade mig just då och sa: "Gör färdigt kursen och sen kan du besluta, vad du vill." Sanningen är, att jag gjorde utbildningen färdig på tre år och med en god eftersmak i munnen.

Under det sista året av min utbildning beslöt Rober och jag, att vi sen skulle gifta oss. Jag blev färdig i juni, och vi gifte oss den 2 okt. 1999. Det var en härlig dag, och vi hade verkligen lagt stor energi på att förbereda oss väl. Och jag säger "vi", för vi hade båda ansträngt oss för att leva som förlovade på ett kristet sätt; för när du har den person, som du älskar vid din sida, kan du då och då hitta på tokiga saker. Vi försökte be tillsammans, och det hjälpte oss, för när man kämpar och respekterar den andra personen, håller man ännu mera av vederbörande.

Ett år efter vårt bröllop föddes Ander: sedan fick vi Asier, och därefter föddes Nerea och Uribarri. Vi klagar inte. Gud har välsignat oss med dessa fyra ögonstenar, den ena mera fantastisk än den andra, och det säger jag, för de två yngsta har Downs syndrom. Det som i början såg ut som en olycka, blev Guds gåva,

för när man accepterar Hans vilja, så blir allt precis detta: en gåva från Gud. Vi fick mycket stöd av familjen och av våra vänner, som uppmuntrade oss mycket, och som fortfarande hjälper oss. Den helige Josemaría sa, att Gud sänder dessa små till de familjer, som han älskar mycket. Därför kände Rober och jag oss mycket lyckliga över att ha dessa barn, som hjälper oss att hålla ännu mer ihop. Dessutom har denna situation hjälpt oss att inte vara tillslutna men däremot mera öppna för andra familjer, som är i en liknande situation.

I Durango är det många personer, som ser upp till oss; andra tycker, att vi är tokiga, och att det är synd om oss, för vi har så många barn, och dessutom med Downs syndrom. Men för oss är det likgiltigt, för vi vet, att fundamentet i vårt äktenskap är att glädja Gud, och det kämpar vi för varje dag. Vi känner på oss, att våra

två minsta kommer att göra något stort i detta liv. Det finns många hjärtan, som håller på att förändra sig, både i våra familjer och hos folk i Durango.

Saken är ju den, att ju mer du planerar ditt liv, desto mer ger Herren dig en överraskning som denna, och det ändrar ditt liv med ett penseldrag, utan att du vet om det på förhand. Djupt i våra hjärtan tänker vi också på, att om dessa två flickor skulle födas i en familj, där de skulle bli mottagna och obetingat älskade, så är det i vår. Det var det första vi så till varandra, då vi fick veta det, och vi kramade om varandra strax efter födseln. Vi vet, att bakom allt detta finns Guds hand, och att vi, omstrålade av Hans nåd, kommer att kunna se alla framtida utmaningar i ögonen.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-heter-leire/> (2025-04-20)